Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 15. júla 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v občianskych veciach – Súdna právomoc a výkon rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach – Nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 – Článok 7 bod 2 – Právomoc vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti – Miesto, kde vznikla škoda – Kartel vyhláseným za nezlučiteľný s článkom 101 ZFEÚ a článkom 53 Dohody o Európskom hospodárskom priestore – Určenie medzinárodnej právomoci a miestnej príslušnosti – Koncentrácia právomocí v prospech špecializovaného súdu“

Vo veci C-30/20,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Juzgado de lo Mercantil n.° 2 de Madrid (Obchodný súd č. 2 Madrid, Španielsko) z 23. decembra 2019 a doručený Súdnemu dvoru 22. januára 2020, ktorý súvisí s konaním:

RH

proti

AB Volvo,

Volvo Group Trucks Central Europe GmbH,

Volvo Lastvagnar AB,

Volvo Group España SA,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot, sudcovia L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan (spravodajca) a N. Jääskinen,

generálny advokát: J. Richard de la Tour,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

* Jazyk konania: španielčina.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe GmbH, Volvo Lastvagnar AB a Volvo Group España SA, v zastúpení: R. Murillo Tapia a N. Gómez Bernardo, abogados,

– španielska vláda, v zastúpení: S. Centeno Huerta a J. Rodríguez de la Rúa Puig, splnomocnení zástupcovia,

– francúzska vláda, v zastúpení: A.-L. Desjonquères, N. Vincent a A. Daniel, splnomocnené zástupkyne,

– holandská vláda, v zastúpení: K. Bulterman a J. Langer, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: M. Heller a C. Urraca Caviedes, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 22. apríla 2021,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 7 bodu 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou RH a spoločnosťami AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe GmbH, Volvo Lastvagnar AB a Volvo Group España SA vo veci zaplatenia náhrady škody spôsobenej spoločnosti RH z dôvodu protisúťažných praktík spoločností žalovaných vo veci samej, ktoré boli sankcionované Európskou komisiou podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o Európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3, ďalej len „dohoda o EHP“).

Právny rámec

3 Odôvodnenia 15, 16 a 34 nariadenia č. 1215/2012 znejú:

„(15) Normy právomoci by mali byť ľahko predvídateľné a vychádzať zo zásady, že právomoc sa všeobecne zakladá podľa bydliska žalovaného. Právomoc založená na tomto kritériu by mala byť vždy k dispozícii, okrem určitých presne vymedzených situácií, keď predmet sporu alebo zmluvná voľnosť účastníkov odôvodňuje iný hraničný ukazovateľ. Bydlisko [sídlo – *neoficiálny preklad*] právnickej osoby treba definovať osobitne, aby boli spoločné pravidlá prehľadnejšie a vyhlo sa konfliktu právomoci.

(16) Okrem bydliska žalovaného musia byť k dispozícii aj alternatívne kritériá právomoci založené na úzkej väzbe medzi súdom a žalobou alebo na účely uľahčenia efektívneho riadneho výkonu súdnictva. Existencia takejto úzkej väzby by mala zaručiť právnu istotu a vylúčiť, že osoba by bola žalovaná na súde členského štátu, s čím [ktorého

právomoc – *neoficiálny preklad*] nemohla rozumne predvídať. Je to dôležité predovšetkým v prípade sporov týkajúcich sa mimozmluvných záväzkov vyplývajúcich z porušenia práva na súkromie a práva na ochranu osobnosti vrátane poškodzovania dobrého mena.

…

(34) Treba zaručiť kontinuitu medzi Bruselským dohovorom [z 27. septembra 1968 o súdnej právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32)], nariadením [Rady] (ES) č. 44/2001 [z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42)] a týmto nariadením a musia sa určiť prechodné ustanovenia na tento účel. Rovnaká potreba kontinuity sa týka aj výkladu [tohto dohovoru z roku 1968] a nariadení, ktoré ho nahradili, Súdnym dvorom Európskej únie.“

4 Kapitola II nariadenia č. 1215/2012, nazvaná „Právomoc“, obsahuje najmä oddiel 1, nazvaný „Všeobecné ustanovenia“, a oddiel 2, nazvaný „Osobitná právomoc“. Článok 4 ods. 1 tohto nariadenia, ktorý sa nachádza v tomto oddiele 1, stanovuje:

„Ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.“

5 Článok 5 ods. 1 tohto nariadenia, ktorý sa tiež nachádza v uvedenom oddiele 1, stanovuje:

„Osoby s bydliskom na území členského štátu možno žalovať na súdoch iného členského štátu len na základe kritérií upravených v oddieloch 2 až 7 tejto kapitoly.“

6 Článok 7 nariadenia č. 1215/2012, ktorý sa nachádza v oddiele 2 kapitoly II tohto nariadenia, znie:

„Osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v inom členskom štáte:

1. a) v zmluvných veciach na súdoch podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby;

   …

2. vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti na súdoch podľa miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok.“

…“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

7 RH je spoločnosť so sídlom v Córdobe (Španielsko), kde v rokoch 2004 až 2009 nadobudla päť nákladných vozidiel od predajcu spoločnosti Volvo Group España. Prvé z týchto nákladných vozidiel bolo pôvodne predmetom lízingu, pričom následne ho v roku 2008 RH kúpila.

8 Dňa 19. júla 2016 Komisia prijala rozhodnutie C(2016) 4673 final týkajúce sa konania podľa článku 101 [ZFEÚ] a článku 53 Dohody o EHP (Vec AT.39824 – Nákladné vozidlá) (Ú. v. EÚ C 108, 2017, s. 6, ďalej len „rozhodnutie z 19. júla 2016“).

9 V tomto rozhodnutí Komisia konštatovala existenciu kartelu, na ktorom sa zúčastnilo pätnásť medzinárodných výrobcov nákladných vozidiel, vrátane spoločností Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe a Volvo Lastvagnar týkajúcom sa dvoch kategórií výrobkov, a to nákladných vozidiel s hmotnosťou od 6 do 16 ton a nákladných vozidiel s hmotnosťou viac ako 16 ton, a to tak nákladných vozidiel bez prívesu, ako aj ťahačov.

10 Komisia dospela k rozhodnutiu, že porušenie článku 101 ZFEÚ sa vzťahovalo na celý Európsky hospodársky priestor (ďalej len „EHP“) a že trvalo od 17. januára 1997 do 18. januára 2011. V dôsledku toho uložila pokuty všetkým zúčastneným subjektom s výnimkou subjektu, ktorému bolo v nadväznosti na konanie o zhovievavosti poskytnuté úplné oslobodenie od pokuty.

11 RH podala žalobu o náhradu škody proti spoločnostiam Volvo (Göteborg, Švédsko), Volvo Group Trucks Central Europe (Ismaning, Nemecko), Volvo Lastvagnar (Göteborg) a Volvo Group España (Madrid, Španielsko), na podporu ktorej tvrdila, že jej bola spôsobená škoda tým, že v dôsledku tajných dohôd, ktoré Komisia sankcionovala, zaplatila pri nadobudnutí piatich vyššie uvedených vozidiel vyššiu cenu.

12 Hoci RH nadobudla vozidlá v Córdobe a má sídlo v tomto meste, žalobu podala na Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid (Obchodný súd č. 2 Madrid, Španielsko). Vnútroštátny súd spresňuje, že žalované vo veci samej nespochybnili miestnu príslušnosť daného súdu, takže podľa vnútroštátneho práva sa to musí chápať tak, že implicitne súhlasili s príslušnosťou tohto súdu.

13 Uvedené žalované však namietali nedostatok medzinárodnej právomoci, pričom tvrdili, že „miest[om], kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok“ uvedeným v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012 je miesto príčinnej udalosti, v tomto prípade miesto, kde bol uzavretý kartel týkajúci sa nákladných vozidiel, a nie miesto sídla žalobkyne vo veci samej. Keďže dohoda bola uzavretá v iných členských štátoch Európskej únie, tieto žalované tvrdia, že španielsky súd nemá právomoc.

14 Podľa vnútroštátneho súdu existujú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o spôsob, akým treba vykladať článok 7 bod 2 nariadenia č. 1215/2012.

15 V tejto súvislosti uvádza, že podľa rozsudku z 21. mája 2015, CDC Hydrogen Peroxide (C-352/13, EU:C:2015:335, bod 56), v prípade, že sa od žalovaných so sídlom v rôznych členských štátoch súdnou cestou požaduje náhrada škody z dôvodu jediného a pokračujúceho porušenia, na ktorom sa zúčastnili vo viacerých členských štátoch na rôznych miestach a v rôznom čase, pričom toto porušenie článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP bolo konštatované Komisiou, skutočnosť, ktorá zakladá nárok na náhradu škody, nastala vo vzťahu ku každému údajnému poškodenému samostatne, pričom každý z týchto poškodených sa môže rozhodnúť podať svoju žalobu buď na súde miesta, v ktorom bol dotknutý kartel s konečnou platnosťou uzavretý, alebo prípadne na súde miesta, v ktorom bola uzavretá osobitná dohoda, ktorú možno samu osebe označiť za príčinnú udalosť v podobe údajnej škody, alebo na súde miesta svojho vlastného sídla.

16 Žalobu proti žalovaným vo veci samej teda možno podať na španielskom území vzhľadom na miesto, kde sa nachádza sídlo spoločnosti RH.

17 Ďalej, pokiaľ ide konkrétne o kartel nákladných vozidiel, ktorý Komisia sankcionovala vo svojom rozhodnutí z 19. júla 2016, vnútroštátny súd tiež uvádza, že Súdny dvor v rozsudku z 29. júla 2019, Tibor-Trans (C-451/18, EU:C:2019:635, bod 33), rozhodol, že keď sa trh dotknutý

protisúťažným správaním nachádza v členskom štáte, na ktorého území uvádzaná škoda údajne vznikla, treba konštatovať, že miesto, kde vznikla škoda, sa na účely uplatnenia článku 7 bodu 2 nariadenia č. 1215/2012 nachádza v tomto členskom štáte.

18 Vnútroštátny súd sa však pýta, či judikatúra uvedená v predchádzajúcom bode tohto rozsudku odkazuje na medzinárodnú právomoc súdov členského štátu, v ktorom škoda vznikla, alebo či určuje aj priamo vnútroštátnu miestnu príslušnosť v rámci tohto členského štátu. Inými slovami, je potrebné určiť, či článok 7 bod 2 nariadenia č. 1215/2012 predstavuje normu, ktorá sa striktne týka medzinárodnej právomoci, alebo či ide o dvojitú, resp. zmiešanú normu, ktorá upravuje aj vnútroštátnu miestnu príslušnosť.

19 Podľa vnútroštátneho súdu z vnútroštátnej judikatúry a judikatúry Únie nevyplýva nič, čo by umožnilo rozptýliť túto pochybnosť.

20 Za týchto okolností Juzgado de lo Mercantil n.º 2 de Madrid (Obchodný súd č. 2 Madrid) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 7 bod 2 nariadenia č. 1215/2012, ktorý stanovuje, že osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v inom členskom štáte ‚… vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti na súdoch podľa miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok', vykladať v tom zmysle, že stanovuje len medzinárodnú právomoc súdov členského štátu, v ktorom sa nachádza uvedené miesto, takže na účely konkrétneho určenia miestne príslušného vnútroštátneho súdu v rámci tohto štátu sa odkazuje na vnútroštátne procesné predpisy, alebo sa má vykladať ako zmiešaná norma, ktorá z tohto dôvodu priamo určuje tak medzinárodnú právomoc, ako aj vnútroštátnu miestnu príslušnosť bez toho, aby bolo potrebné vykonať odkaz na vnútroštátnu právnu úpravu?“

O prípustnosti

21 Žalované vo veci samej navrhujú neprípustnosť návrhu z dôvodu, že odpoveď na otázku položenú vnútroštátnym súdom je jasná.

22 Treba však pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na vlastnú zodpovednosť a ktorých správnosť Súdnemu dvoru neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť rozhodnúť o návrhu na začatie prejudiciálneho konania podanom vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá žiadnu súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (rozsudok z 9. júla 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, bod 19).

23 Okrem toho na to, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania prípustný, musí okrem znenia prejudiciálnych otázok obsahovať aj informácie, ktoré sa vyžadujú v článku 94 písm. a) až c) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, a to v podstate skutkový a právny rámec v spore vo veci samej a aspoň v minimálnej miere objasňovať dôvody výberu ustanovení práva Únie, ktorých

výklad vnútroštátny súd žiada, ako aj súvislosť medzi týmito ustanoveniami a vnútroštátnou právnou úpravou, ktorá sa vzťahuje na spor, o ktorom rozhoduje [uznesenie zo 16. marca 2021, DS (Podkúvanie koní), C-557/20, neuverejnené, EU:C:2021:204, bod 21 a citovaná judikatúra]

24 Aj keby sa teda preukázalo, že odpoveď na otázku vnútroštátneho súdu môže byť predmetom jasnej odpovede, v žiadnom prípade to nemôže mať vplyv na prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

25 V prejednávanej veci vnútroštátny súd presne uviedol dôvod, pre ktorý je potrebné, aby vzhľadom na skutkový a právny rámec sporu vo veci samej a s ohľadom na judikatúru jednak Súdneho dvora a jednak Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko) Súdny dvor spresnil pôsobnosť článku 7 bodu 2 nariadenia č. 1215/2012.

26 Prejudiciálnu otázku preto treba považovať za prípustnú.

O prejudiciálnej otázke

27 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 7 bod 2 nariadenia č. 1215/2012 vykladať v tom zmysle, že na trhu dotknutom tajnými dohodami o stanovovaní cien tovaru a ich zvyšovaní, medzinárodnú právomoc a územnú príslušnosť rozhodovať o žalobe o náhradu škody spôsobenej týmito dohodami porušujúcimi článok 101 ZFEÚ má podľa miesta, kde vznikla škoda, buď súd, v ktorého obvode podnik tvrdiaci, že mu bola spôsobená škoda, kúpil tovar dotknutý danými dohodami alebo súd, v ktorého obvode sa nachádza sídlo daného podniku, ak ku kúpe vykonanej týmto podnikom došlo na viacerých miestach.

28 Na úvod treba pripomenúť, že vzhľadom na to, že nariadenie č. 1215/2012 ruší a nahrádza nariadenie č. 44/2001, ktoré zase nahradilo Dohovor z 27. septembra 1968 o právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, v znení neskorších dohovorov o pristúpení nových členských štátov k tomuto dohovoru, výklad poskytnutý Súdnym dvorom vo vzťahu k ustanoveniam týchto posledných uvedených právnych nástrojov platí rovnako aj vo vzťahu k nariadeniu č. 1215/2012, pretože tieto ustanovenia možno kvalifikovať ako „rovnocenné“ (pozri rozsudok z 29. júla 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, bod 23 a citovanú judikatúru).

29 Platí to tak v prípade článku 5 bodu 3 nariadenia č. 44/2001, ako aj v prípade článku 7 bodu 2 nariadenia č. 1215/2012, v súvislosti s ktorými Súdny dvor opakovane rozhodol, že pojem „miesto, kde došlo ku skutočnosti, ktorá zakladá nárok“ sa v zmysle týchto ustanovení týka tak miesta, kde vznikla škoda, ako aj miesta, kde došlo k príčinnej udalosti, ktorá viedla k tejto škode, takže žalovaného možno žalovať podľa výberu žalobcu pred súdom jedného alebo druhého z týchto dvoch miest (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. júla 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, bod 25 a citovanú judikatúru).

30 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že sa v prejednávanej veci snaží určiť miesto, kde vznikla škoda.

31 Podľa rozhodnutia z 19. júla 2016 sa konštatované porušenie článku 101 ZFEÚ, v dôsledku ktorého vznikla údajná škoda, vzťahovalo na celý trh EHP, a teda narušilo hospodársku súťaž na tomto trhu. Za týchto podmienok treba konštatovať, že miesto, kde vznikla táto škoda, sa na

účely uplatnenia článku 7 bodu 2 nariadenia č. 1215/2012 nachádza v rámci uvedeného trhu, ktorého súčasťou je Španielsko (pozri analogicky rozsudok z 29. júla 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, body 32 a 33).

32 Takéto určenie miesta, kde vznikla škoda, je najmä v súlade s požiadavkami zlučiteľnosti stanovenými v odôvodnení 7 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 z 11. júla 2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (RÍM II) (Ú. v. EÚ L 199, 2007, s. 40), pretože podľa článku 6 ods. 3 písm. a) tohto nariadenia sa v prípade žalôb o náhradu škody vyplývajúcej z obmedzenia hospodárskej súťaže uplatní právny poriadok krajiny, na ktorej trhu má obmedzenie účinok alebo by mohlo mať účinok (rozsudok z 29. júla 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, bod 35).

33 Pokiaľ ide o otázku, ktorý súd v takto identifikovanom členskom štáte je príslušný, zo samotného znenia článku 7 bodu 2 nariadenia č. 1215/2012 vyplýva, že toto ustanovenie priamo a bezprostredne priznáva tak medzinárodnú právomoc, ako aj miestnu príslušnosť súdu podľa miesta, kde vznikla škoda. Ako uviedol generálny advokát v bode 46 svojich návrhov, túto analýzu potvrdzuje najmä správa, ktorú predložil P. Jenard k dohovoru z 27. septembra 1968 o súdnej právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES C 59, 1979, s. 1).

34 To znamená, že členské štáty nemôžu uplatňovať kritériá určenia právomoci odlišujúce sa od kritérií vyplývajúcich z uvedeného článku 7 bodu 2. Treba však spresniť, že určenie obvodu súdu, v ktorom sa nachádza miesto, kde vznikla škoda v zmysle tohto ustanovenia, patrí v zásade do organizačnej právomoci členského štátu, ku ktorému tento súd patrí.

35 Ako zdôraznili žalované vo veci samej, španielska a francúzska vláda, ako aj Komisia, toto ustanovenie nebráni tomu, aby sa členský štát rozhodol zveriť určitý druh sporovej agendy len jednému súdu, ktorý teda má výlučnú príslušnosť bez ohľadu na miesto, kde v tomto členskom štáte vznikla škoda.

36 Súdny dvor už totiž spresnil, že koncentrácia právomocí na jedinom špecializovanom súde môže byť odôvodnená v záujme riadneho výkonu spravodlivosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. decembra 2014, Sanders a Huber, C-400/13 a C-408/13, EU:C:2014:2461, bod 44).

37 Ako uviedol generálny advokát v bode 128 svojich návrhov, v súvislosti s článkom 7 bodom 2 nariadenia č. 1215/2012 môže technická zložitosť pravidiel uplatniteľných na žaloby o náhradu škody za porušenie ustanovení práva hospodárskej súťaže tiež svedčiť v prospech koncentrácie právomocí.

38 V prípade neexistencie takéhoto špecializovaného súdu musí identifikácia miesta, kde vznikla škoda, na účely určenia v členských štátoch príslušného súdu, ktorý má právomoc rozhodovať o žalobe o náhradu škody z dôvodu tajných dohôd v rozpore s článkom 101 ZFEÚ, zodpovedať cieľom blízkosti a predvídateľnosti pravidiel na určenie právomoci, ako aj cieľom riadneho výkonu spravodlivosti, ktoré sú pripomenuté v odôvodneniach 15 a 16 nariadenia č. 1215/2012 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. júla 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, bod 34).

39 Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že pokiaľ ide o nákup tovaru, ktorý má v dôsledku manipulácie vykonanej jeho výrobcom nižšiu hodnotu, súdom príslušným rozhodnúť o žalobe o náhradu škody zodpovedajúcej zvýšeným nákladom zaplateným kupujúcim je súd miesta, kde bol tovar nadobudnutý (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. júla 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, body 37 a 40).

40 Toto riešenie treba uplatniť aj v kontexte, o aký ide vo veci samej, a to nezávisle od toho, či predmetné tovary boli kúpené priamo alebo nepriamo od žalovaných, s okamžitým prevodom vlastníctva alebo s jeho prevodom po skončení lízingovej zmluvy. Treba však spresniť, že uvedené riešenie predpokladá, že poškodený kupujúci kúpil tovary dotknuté predmetnými tajnými dohodami výlučne v obvode len jedného súdu. V opačnom prípade by totiž nebolo možné identifikovať vo vzťahu k poškodenému len jedno miesto, kde vznikla škoda.

41 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v súvislosti so žalobou o náhradu škody spôsobenej dohodami porušujúcimi článok 101 ZFEÚ, ktorá spočíva vo zvýšených nákladoch zaplatených z dôvodu umelo zvýšenej ceny, Súdny dvor rozhodol, že miesto, kde vznikla škoda, možno identifikovať len vo vzťahu ku každému údajnému poškodenému samostatne a v zásade sa bude nachádzať v jeho sídle (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. mája 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, bod 52).

42 V prípade nákupov na viacerých miestach priznanie právomoci súdu podľa sídla poškodeného podniku spĺňa požiadavku predvídateľnosti pripomenutú v bode 38 tohto rozsudku, keďže žalované, členovia kartelu, nemôžu nevedieť o tom, že kupujúci predmetných tovarov sa nachádzajú na trhu dotknutom tajnými postupmi. Navyše toto priznanie právomoci zodpovedá cieľu blízkosti a miesto sídla poškodeného podniku poskytuje všetky záruky na účely hospodárnej organizácie prípadného konania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. mája 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, bod 53).

43 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 7 bod 2 nariadenia č. 1215/2012 sa má vykladať v tom zmysle, že na trhu dotknutom tajnými dohodami o stanovovaní cien tovaru a ich zvyšovaní, medzinárodnú právomoc a územnú príslušnosť rozhodovať o žalobe o náhradu škody spôsobenej týmito dohodami porušujúcimi článok 101 ZFEÚ má podľa miesta, kde vznikla škoda, buď súd, v ktorého obvode podnik tvrdiaci, že mu bola spôsobená škoda, kúpil tovar dotknutý danými dohodami alebo súd, v ktorého obvode sa nachádza sídlo daného podniku, ak ku kúpe vykonanej týmto podnikom došlo na viacerých miestach.

O trovách

44 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 7 bod 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych

a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že na trhu dotknutom tajnými dohodami o stanovovaní cien tovaru a ich zvyšovaní, medzinárodnú právomoc a územnú príslušnosť rozhodovať o žalobe o náhradu škody spôsobenej týmito dohodami porušujúcimi článok 101 ZFEÚ má podľa miesta, kde vznikla škoda, buď súd, v ktorého obvode podnik tvrdiaci, že mu bola spôsobená škoda, kúpil tovar dotknutý danými dohodami alebo súd, v ktorého obvode sa nachádza sídlo daného podniku, ak ku kúpe vykonanej týmto podnikom došlo na viacerých miestach.

Podpisy